

Кіровоградська область
Бібліотека ім. П. П. Кривого
Інв. №

Контрольний зразок

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ РАЙОНІВ ЄДИНАЙТЕСЬ!

Рік видання XVII

№ 102 (2206)

ЧЕТВЕР,

26

СЕРПНЯ

1976 р.

Ціна 2 коп.

Екіпаж станції „Салют-5“ на землі

24 серпня 1976 року о 21 годині 33 хвилини московського часу після виконання 48-добової програми досліджень на борту пілотованої наукової станції «Салют-5» космонавти товариші Борис Валентинович Волинов і Віталій Михайлович Жолобов повернулися на Землю. Посадка спускного апарату транспортного корабля «Союз-21» відбулася в заданому районі території Радянського Союзу за 200 кілометрів на південний захід від міста Кокчетав. Самопочуття космонавтів задовільне.

Станція «Салют-5» продовжує керований політ в автоматичному режимі. Всі системи станції працюють нормально.

(ТАРС).

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

В ОДИНХ РАЙОНАХ ОБЛАСТІ ЖИВИЯ ВЖЕ ЗАКІНЧИЛИСЯ, В ІНШИХ НАБЛИЖАЮТЬСЯ ДО КІНЦЯ, А ПОТІК МАШИН, ЩО ВЕЗУТЬ ЗЕРНО З ТОКІВ ДО ХЛІБОПРИЙМАЛЬНИХ ПУНКТІВ, НЕ ЗМЕНШУЄТЬСЯ. НИНІ ВОДІЇ ГРУЗОВИКІВ — НА ПЕРЕДНЬОМУ КРАЇ, ПЕРЕВОЗЯТЬ НАЙДОРОГОЦІННІШИЙ ВАНТАЖ — ХЛІБ.

ПРАВОФЛАНГОВІ ХЛІБНИХ ТРАС

Понад дві тисячі молодих автомобілістів області транспортують зерно від комбайнів на токи, з токів на елеватори, беруть участь в обласному змаганні. Вітання і теплі побажання Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва колективам бригад водіїв Північно-Кавказького територіального транспортного управління Міністерства автотранспорту РРФСР викидали у них високе трудове піднесення, бажання працювати з найвищою продуктивністю, краще використовувати техніку.

Саме так трудиться шофер Маловісиківського автотранспортного підприємства 10038 комсомолец Вячеслав Янченко. Перевозячи зерно машиною ЗІЛ-130 із причепом на Капустинський елеватор, що на відстані 21 кілометра від току колгоспу імені Карла Маркса, він прагне щодня робити хоча б один надплановий рейс. Юнак доставив 11 510 центнерів хліба.

В Устинівському районі гвардійці хлібних трас у праці рівняються на комсомольця з радгоспу «Устинівський» Леоніда Мартиненка. Машиною ГАЗ-93 він перевіз 9676 центнерів зерна. Відстань між то-

ком і хлібоприймальним пунктом — 25 кілометрів.

Змагання серед молодих водіїв в Олександрівському районі очолює Микола Навроцький з колгоспу імені Ульянова, у Знаменському — Василь Лабун з колгоспу «Маяк», у Гайворонському — Василь Яровенко з колгоспу «Україна», в Добровеличківському — Віктор Чернищенко з районного об'єднання «Сільгосптехніка», в Новгородківському — Леонід Олексієнко з колгоспу «Україна», в Новомиргородському — водій грузовика радгоспу Капітанівського цукрокомбінату Василь Юшви, у Новоукраїнському — Василь Сизов з колгоспу імені Ватутіна, в Ульяновському — Валерій Федорович з колгоспу імені Шевченка. Кожен із них під час жнив перевіз від 7 до 9 тисяч центнерів хліба.

Найвищою виробітку серед молодих шоферів Вільшанського району досяг шофер колгоспу імені 40-річчя Жовтня Дмитро Драганов, Онуфріївського — Микола Трепачов з колгоспу імені XX з'їзду КПРС, Компаніївського — Іван Малогон з колгоспу «Дружба», Долинського — Олексій Малиш із районного об'єднання «Сільгосптехніка».

РІВНЯННЯ — НА КОМУНІСТІВ

Вас дев'яносто п'ять тисяч в області. Хлопчиків і дівчаток, що носять червоний галстук на грудях. Якби вишукувати вас усіх на загальну лінійку, то шеренга з 3788 піонерських загонів простягнулася б від Кіровограда до Знаменки. Гляньте на карту області і ви побачите, яка то чимала відстань. Приймаючому такий парад довелося б їхати вздовж шеренги автомобілем понад годину.

Так, сьогодні ваша червоногалстука колоса — значна сила. А ще більшою стане вона завтра. Бо ж ви — майбутнє нашої степової Кіровоградщини. Тому з такою увагою приглядається до вас колективний вождий — 130-тисячна комсомольська організація області. І можна сказати з певністю: хоча погляд наш і виключає, інколи навіть суворий (вождий же — педагог!), та ми задоволені вами, юні друзі! В цьому ми ще раз переконалися, підбиваючи підсумки маршу під девізом «Поклад бери з комуниста!».

Давайте згадаємо деякі його справи.

У ПОХІД ЗА ЗНАННЯМИ

Що твій головний маршрут. Крокуючи ним, піонери Гайворонського району виховують у собі справжній інтерес до знань. Найперші помічники в цьому — гуртки технічної творчості. Тут діти складають діючі моделі ракет, літаків, планерів, займаються випалюванням по дереву.

Багато шкіл області вирішили підтримати соціалістичне змагання під лозунгом «Цех — без браку, клас — без двійок».

І тобі, юний друже, як і кожному піонеру, добре було б узяти за правило: сьогодні знати більше, ніж учора.

ПЕРШІ ОРІЄНТИРИ

«Ветеранам війни і праці — піонерську турботу». Цей девіз народився в дружині імені Куйбишева Нагірненської восьмирічної школи Світловодського району. Піонери пощастило зустрітися з Олександром Степановичем Васильєвим. З хвилюванням слухали вони ветерана революції, який особисто бачив і чув В. І. Леніна. Тоді виникла ідея: а що коли створити експедиційний загін? Його учасники знайомилися б з людьми, чия самовіддана праця відзначена найвищою нагородою Батьківщини, узнавали б цікаве про підприємства і колгоспи району, які носять ім'я вождя. Ідею

Ремонт

КОЛИ ДРІВНИЦІ ЗНАЧНІ

ЗА КІЛЬКА ДНІВ ДО ПЕРШОВЕРЕСНЕВОГО ЗВІНКА РЕЙДОВА БРИГАДА ВІЯВИЛА НЕДОЛІКИ У ПРОФТЕХУЧИЛИЩАХ КІРОВОГРАДА

Підготовка закінчується. Головні роботи — ремонт навчальних корпусів, гуртожитків, культурно-побутових приміщень — виконано. Лишилися «тільки дрібниці». Приблизно так заспокоювали нас у тих профтехучилищах, де ми побували. Логіка заспокоїлива, але чи все так добре насправді?

В МПТУ № 8, не впізнати головного корпусу: протягом літа його оздобили облицювальними плитками. Облицювають і культурно-побутові приміщення. Всі роботи здійснюють учні, майстри виробничого навчання, викладачі. Зроблено чимало. Взяти хоча б заміну покрівлі в гуртожитку (на неї минулого року були нарікання — протікала), ремонт водопроводу, обладнання нових душових, побутових кімнат. Однак, як говориться у відомій приказці, все добре те, що добре закінчується. А до кінця тут іще далеко.

Після закінчення облицювальних робіт на підвіконнях, шибках, підлозі навчальних класів — сліди розчину. Біля корпусу залишки битих плиток, у вікнах — розбиті шибки.

(Закінчення на 2-й стор.).

ВЕРСТАТИ, ЖЮРІ І МАЙСТРИ СВОЄЇ СПРАВИ

НА «ЧЕРВОНИЙ ЗІРЦІ» ВІДБУВСЯ КОНКУРС МОЛОДИХ ТОКАРІВ І ФРЕЗЕРУВАЛЬНИКІВ

«Ласкаво просимо!» — закликав лозунг над входом до інструментального цеху заводу «Червона зірка» минулої суботи. Того вихідного дня тут відбувся конкурс молодих токарів і фрезерувальників Всесоюзного промислового об'єднання «Союзгрунтман». Міністерства тракторного і сільськогосподарського машинобудування СРСР. Такий всегалузовий турнір молодих майстрів різни і фрезі вдріж проходить на двічі орденоносному заводі «Червона зірка». Цього разу місцем проведення конкурсу підприємство вибрали не випадково. Колектив червонозорівців уже вдало перемагав в соціалістичному змаганні по міністерству. До того ж на заводі створено чудову базу для проведення подібних конкурсів.

Найбільші підприємства Всесоюзного промислового об'єднання «Союзгрунтман»: ростовський «Красний Аксай», Одеський завод імені Жовтневої революції, завод «Поміньсельмаш», пензенський «Белітмаш», «Ніжнісельмаш», «Казансельмаш» і «Целиноградсельмаш» — направили вісімнадцять своїх посланців виборувати почесні звання молодих майстрів різни і фрезі. Відкриваючи конкурс, директор заводу «Червона зірка» В. І. Карпенко звернувся до його учасників зі словом:

— Ви посіте почесні титули у себе на підприємствах: «Кращий молодий токарь», «Кращий молодий фрезерувальник». Сьогодні вам надається можливість завоювати це звання в більш представницькому масштабі — всегалузовому. Цей конкурс буде показом ваших знань, умінь. Все краще, що впливає на підвищення поєдинок майстерності, бу-

де узагальнено і згодом стане надбанням колективів об'єднання.

Високі вимоги поставило журі конкурсу. Токарі мали виготовити деталь складності четвертого розряду, фрезерувальники — п'ятого. З теорії — кожному по три запитання. Правильна відповідь оцінювалася в 30 балів. Першим, без обдумування, вишлов відповідати токар «Червоної зірки» Віктор Аннікін. Чіткі, ґрунтовні відповіді, впевненість у своїх знаннях — і Віктор витримав перший екзаме́н, отримав заслужені 27 балів з теорії. І тільки Євген Калашников з «Красного Аксая» мав усього на один бал більше. Відмінників знання теорії токарної та фрезерувальної справи, на жаль, серед учасників конкурсу не було.

Справжні поєдинки розгорілися вже за верстатами. По-перше, у вигранні мав бути той, хто вкладається в час, по-друге, додержити усіх вимог якості. Деталі, які належало виготовити, до того не були знайомими ні токарям, ні фрезерувальникам. Тож в однакових умовах виявилися всі учасники конкурсу: переможе той, хто найліпше володіє верстатом, хто зуміє викласти все своє вміння. І витримка тут теж мала неабияке значення: хвилювання, зрозуміло, всі, та тільки двоє зіпсували заготовки. Суворе правило конкурсу — далі продовжували поєдинок лише шістнадцятеро.

Кращими майстрами токарної справи журі визначило Віктора Куляпка із заводу імені Жовтневої революції міста Одеси, Павла Жиховіта із заводу «Красний Аксай», Віктора Аннікіна із заводу «Червона зірка». Вони зайняли відповідно перше, друге й третє місця. Почесні титули серед фрезерувальників здо-

були червонозорівець Валерій Дігтяренко, Микола Коцмар із заводу «Целиноградсельмаш», Олександр Сапрікін із заводу імені Жовтневої революції міста Одеси, що посіли відповідно перше, друге й третє місця.

Окремо хочеться сказати про нашого земляка Валерія Дігтяренка. Він — комуніст, ударник комуністичної праці, студент Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. Найскладніші завдання довіряють Валерію в цеху, і не було випадку, щоб молодий робітник їх не виконав. Три роки тому на такому ж, як і нині, конкурсі В. Дігтяренко завоював перше місце. Перемога й цього разу — достойний захист честі свого заводу, робітничої честі його колективу.

Чимало досвіду набув завком комсомолу «Червоної зірки» у проведенні турнірів професійної майстерності. З початку року їх організували вже чотири. Попередня підготовка, детальна розробка спеціалістів — і в результаті кожного конкурсу проходить організовано, лікаво, змістовно. В цій формі соціалістичного змагання молоді підприємства і гості знаходять для себе багато: можливість порівняти свою кваліфікацію з кваліфікацією товаришів, розширити свою технічну ерудицію, оволодіти передовими методами праці. Хотілося, щоб на такі поєдинки приходили комсомольські активісти з інших заводів міста. Адже на червонозорівських конкурсах є що запозичити.

О. БАСЕНКО, спецкор «Молодого комуніста».

Червонозорівець Валерій Дігтяренко — переможець конкурсу кращих молодих фрезерувальників Всесоюзного промислового об'єднання «Союзгрунтман».

Фото Ф. ГОНЧАР.

КОЛИ ДРІВНИЦІ ЗНАЧІ

(Закінчення.)

Поч. на 1-й стор.).

Це вигляд з фасаду. Можливо, всередині краще?

У прекрасно устаткованих аудиторіях училища також на кожному кроці нашої уваги на сліди щойно проведеного ремонту. Їх «стирають» в аваральному темпі викладачі. Чи встигнуть?

І в гуртожитку училища — знайома картина. Недоробки в ремонті водопровідної системи. Не фарбували ще нової душової (а перед цим треба очистити її від залишків цементу, зійняти від опалубки). В деяких кімнатах слід замінити ліжка, які стали повністю непридатними для користування. Відсутність дверних ручок, ручок на шафах і тумбочках, плічок для одягу — це теж, здавалось би, дрібниці. Проте вони навряд чи поліпшать настрої хлопцям і дівчатам, котрим тут жити. До речі, як і пошкоджені чи вибиті шибки.

Не готовий до початку занять і спортивний майданчик МПТУ № 8: не поставлено баскетбольних щитів, футбольних воріт. Ми бачили, з яким ентузіазмом

працювали там двоє молодих викладачів фізкультури — випускників інституту. Можливо, завелике ж для початку навантаження?

В інших відділеннях наші училища масштаби виконаних робіт порівняно менші. Відповідно менше й недоробок. У технічному № 1, наприклад, створено нові кабінети виробничого навчання. Під час рейду в класі телефоністів повним ходом ішов монтаж навчального устаткування. Але не завадило б одразу ж привести клас у належний вигляд, пофарбувати підлогу.

Такі ж недоліки і в гуртожитку училища: на багатьох дверях немає ручок, деякі двері взагалі потрібні замінити. А на спортивний майданчик, здається, давно не ступала людська нога: одну його частину завалено купами піску, інша заросла високою травою.

Повністю відремонтовано навчальні класи, виробничі майстерні технічного училища № 4. Тільки в ідеальні ще йдуть побілки і фарбування. Подібне в четвертому МПТУ. Проте й тут є серйозні упущення. Не заасфальтовано підлоги в училищних майстернях, а також місця, де проводять лінійки. Це повинні були ще тиждень тому зробити робітники шляхово-експлуатаційної дільниці. Не рахуючи вигляду приміщення комітету комсомолу: стіни обдерті, засоби наочної агітації винесли в ленинську кімнату.

До першого дзвінка лишалося зовсім мало часу. І треба за ці останні дні зробити все для того, щоб прикрі «дрібниці» не затьмарили святкового настрою учнів. Особливо тих, хто переступить поріг училища вперше.

Рейдова бригада: В. ОРЕЛ — заступник начальника обласного штабу «Комсомольського прожектора», В. ПЕРЕВЕДЕНЦЕВ — інструктор обкому комсомолу, О. ГОРДІЄНКО — член районного штабу «Комсомольського прожектора» Кіровоградського райкому ЛКСМУ.

Другий секретар Новомиргородського райкому комсомолу Станіслав Кулинич неквапно гортав свої папери, марию розшукуючи план роботи лекторської групи на друге півріччя. Нарешті, зрозумівши це, усміхаючись, сказав: — Ми лише на перше склали... Тепер вирішили дати змогу нашим лекторам творчо попрацювати над собою. Тож вони самотужки складають плани...

До чого призводить така заінтересованість у лекційній пропаганді, говорять самі факти: закінчується серпень, а в райкомі не знають, чим ось уже два місяці займаються лектори, мало того, не цікавляться навіть приблизною тематикою їхніх виступів.

— Не можна доbitися контролю, — відповідає Станіслав Кулинич на запитання, чому немає жодної півторки (документа, що засвідчує, де, коли, хто прочитав ту чи іншу лекцію).

Звичайно, не доbitися, якщо й не пробувати це робити.

Коли вірши паперам, за перше півріччя прочитано 117 лекцій. Значить, усе-таки працювала лекторська група? Так, можна б навіть сказати, непогано працювала. Станіслав досить високо оцінює роботу Світлани Макаренко, яка займалася пропагандою літератури і мистецтва. Викладачка музичної школи, вона була прекрасним знавцем класичної музики, сама цікавилася життям, діяльністю митців, уважно добирала матеріал для своїх лекцій, часто й уміло використовувала магнітофон, програвач. Практикувала Світлана лекції з обговорення. Слухачам надовго запам'ятався

ПОГЛЯД ЗБОКУ

Про те, як райком
комсомолу надав повну
«самостійність»
молодим лекторам

лекція «Повага до пам'яток і національна гідність», а ще більше — гаряче обговорення учнями зоотехнікуму. На жаль, доводитися тепер казати «була», «практикувала» — Світлана перемістилася місце проживання. А рішучої заміни їй це не знайшли. Гірше того, досвіду С. Макаренко ніхто не застосував. Чому?

Одним із кращих лекторів назвав Станіслав Кулинич і керівника групи — директора восьмирічної школи села Турії Володимира Жантала. Можливо, це справді так. Та коли його спитали, яку конкретну роботу по висвітленню такої актуальної теми, як боротьба нашої країни, Комуністичної партії Радянського Союзу за мир, провів керівник групи, Кулинич нічого не відповів. Можливо, Володимир і читав лекції подібної тематики, та в райкомі цього не знають.

Двадцятьох ентузіастів (більшість із них має вищу освіту) об'єднує лекторська група. Її досвідчені бійці ідеологічного фронту, такі, як, скажімо, Валентина Новикова. Це вона організувала з числа слухачів — працівників районної лікарні низову лекторську групу, тепер її активісти виступають не тільки перед своїми товаришами, а й, наприклад, в об'єднанні «Сільгосптехніка», на меблевій фабриці. Валентина ж створила для бажаних гурток «Основи атеїстичних знань», успішно поєднує роботу лектора і пропагандиста. Райком комсомолу представив В. Новикову до нагородження медаллю ЦК ВЛКСМ «Комсомольському пропагандистові».

Отже, працювати з ким. Але райкомівці пустили лекційну роботу на самоплив, майже не контролюючи діяльності лекторської групи, самоусунувши від неї рівніста нею. А були ж хороші початки. Скажімо, школа молодого лектора. Вона мала займатися підготовкою лекторів із числа школярів, учнів технікумів, тобто ростити, виховувати змину сьогоднішнім ентузіастам красного слова. Чудовий задум! Тільки його необхідно втілити в життя.

А коли надіяється, що лектори «будуть самі творчо працювати над собою», і зовсім не цікавиться, чим вони займаються насправді, то це може закінчитися абсолютною відсутністю будь-якої роботи. Чи ж до цього треба прагнути?

Ю. ДМИТРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Член ради наставників Олександрівського електромеханічного заводу Степан Хомич РИМБАЧ (у центрі) очолює проходження практики випускниками МПТУ № 1. Його підопічні працюють слюсарями-електромонтажниками.

Фото Р. ГРАНОВСЬКОГО.

СПОСІБ ЖИТТЯ— РАДЯНСЬКИЙ: ЙОГО ХАРАКТЕРНІ РИСИ

В ЕЛИКИМ завоюванням соціалізму, характерною рисою соціалістичного способу життя є розкріпачення жінок. Радянські жінки — трудівниці і творці, активні будівниці комуністичного суспільства. Серед робітниць та службовців, зайнятих у народному господарстві, жінок половина, 96 процентів із них віком від 16 до 54 років, працюють або вчаться, 697 жінок з кожної тисячі мають вищу або середню освіту, жінок — кандидатів і докторів наук в СРСР — понад 275 тисяч. Жінки нарівні з чоловіками управляють країною. Так, у Верховній Раді СРСР останнього скликання вони становлять третину числа депутатів, а серед депутатів місцевих Рад — 43,3 процента.

Одні із важливих напрямів роботи нашої партії, комсомолу — це широке залучення жінок і дітей до активної трудової і громадсько-політичної діяльності. Жінки сьогоднішніх днів продовжують у праці бойові і трудові традиції своїх попередниць — учасниць перших п'ятирічок, героїнь Великої Вітчизняної війни. Ось кілька прикладів, що характеризують лише наших дочок: молоду трактористку колгоспу імені Сергєєва Бобринського району Валентину Телих за успіхи в праці нагородили орденом Леніна, вона — депутат районної Ради, була учасницею X Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Берліні; Олександра Понюкрит, трактористка колгоспу імені Чапаєва Компанієвського району, — член ЦК комсомолу України депутат обласної Ради, делегат XXII з'їзду ЛКСМУ. І таких прикладів чимало.

Для соціалістичного способу життя характерні свідомість, послідовна ідейність, висока моральність, принциповість, почуття відповідальності, почуття загальнонаціональної гордості. Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв говорив на XXV з'їзді партії, що важливим підсумком минулого шістдесятиріччя Радянської влади є радянська людина. «Людина, яка зуміла, завоювавши свободу, відстояти її в пайгяжних боях. Людина, яка будувала майбутнє, не шкодуючи сил і йдучи на будь-які жертви. Людина, яка, протиснувши всі випробування, сама невпізнанно змінилася, поєднала в собі ідеї переконаності і величезну життєву енергію, культуру, знання і вміння їх застосувати. Це — людина, яка, будучи напиким патріотом,

була і завжди буде послідовним інтернаціоналістом».

Справді, єдність внутрішніх і зовнішніх проявів соціалістичного способу життя, патріотизм, інтернаціоналізм — це ще одна важлива його риса.

Патріотизм радянських людей виявляється у величезних будівлях комуністичного будівництва, у піддачі всіх сил на благо рідної Вітчизни. Яскравим виявом цього є ударні комсомольські будови. В роки минулої п'ятирічки комсомол шефствував над будівництвом 420 об'єктів на всесоюзних комсомольських ударних будовах і 2500 об'єктів народногосподарського значення в республіках, краях та областях. Лише на будовах Західного Сибіру щороку працюють 20 тисяч бійців студентських будівельних загонів. Сьогодні прапор ударних комсомольських — над КамАЗом, Байкало-Амурською магістраллю, будовами Нечорнозем'я і в багатьох інших місцях нашої неосойної країни. Свій патріотичний обов'язок виконують воїни Радянської Армії, що сягає бережуть наші кордони. Будучи патріотом своєї Батьківщини, віддаючи всю силу та енергію на її розвиток і захист, радянська людина вболіває за долю трудящих усього світу, прагне допомогти їм. З кожним роком змінюються інтернаціональні зв'язки з трудящими інших країн, особливо країн соціалізму. Одні із прикладів цього — діяльність інтернаціонального клубу молодих механізаторів, членами якого є 50 комсомольсько-молодіжних колективів Кіровоградської області і Толбукінського округу Народної Республіки Болгарії. За кілька років свого існування клуб провів велику роботу по зміцненню дружби українських та болгарських хліборобів, сприяв активному поширенню прогресивних методів праці в землеробстві, країнському досвіду роботи трудових колективів. Клуб стає організатором соціалістичного змагання між комсомольсько-молодіжними колективами двох областей братніх країн. Сьогодні в нашій області за право володіти перехідним Червоним прапором і призом Толбукінського округу ДКСМ ведуть боротьбу 78 молодіжних тракторних бригад.

Виявом виконання нашим народом великого інтернаціонального обов'язку перед трудящими світу є героїчна боротьба КПРС, Радянської держави за мир у всьому світі, підтримка боротьби народів за національне визволення, соціальний прогрес, соціалізм. Нові, значимі віхи цієї боротьби намітив XXV з'їзд КПРС.

Для радянського способу життя характерний високий рівень духовної культури радянських людей. Наша країна успішно розв'язала завдання загальної середньої освіти. Нині середню й вищу освіту мають 75 процентів населення, зайнятого в народному господарстві, всіма видами навчання охоплено 85 мільйонів

чоловік. СРСР — найбільша «студентська держава» світу, у 825 вузах країни вчиться понад 4,6 мільйона майбутніх спеціалістів. Наша країна — найбільш читача країна світу. Протягом 1918—1972 років у Радянському Союзі видалено понад 2,5 мільйона книг загальним тиражем 39,8 мільйона примірників, книги видавалися 145 мовами, в тому числі 89 мовами народів, що населяють нашу Батьківщину.

Високий інтелектуальний рівень радянських людей породжує ще одну важливу рису радянського способу життя — змістовне використання людьми вільного часу в інтересах розвитку своєї особистості, прилучення до все більш різноманітної діяльності, надання глибокого змісту своєму життю. У вільний від роботи час радянські люди вчаться, займаються технічною і художньою творчістю, спортом, збагачують свій кругозір, знайомляться з надбаннями світової і радянської літератури та мистецтва.

Характерною рисою радянського способу життя є справжній гуманізм, людяність, глибока доброзичливість і піклування про людину, повага до неї. Він зумовлений гуманістичною за своєю суттю політикою нашої партії і Радянської держави. КПРС спрямовує всю діяльність радянського суспільства на створення умов, що сприяють всебічному розвитку кожної людини. Це підтверджується всією історією Радянської держави. Гуманістична спрямованість політики партії з новою силою виявила себе в рішеннях XXV з'їзду КПРС, який визнав гуманізм завданням десятиріччя п'ятирічки піднесення матеріального й культурного рівня життя народу. Гуманізм радянського способу життя виявляється у всьому народному піклуванні про долю кожної людини у ставленні до жінок, дітей, престарілих, у гарантії основних соціально-економічних і політичних прав людини. Л. І. Брежнєв, відзначаючи цю, притаманну нашою суспільству рису, говорив на XXV з'їзді КПРС: «Ми те нашої партії, її прагнення спрямовані на те, щоб зробити необхідне для блага людини, в ім'я людини. Саме ця найвища, гуманна мета партії ріднить її з народом, з'єднує її з усіма радянськими людьми міцними, нерозривними узами».

Наш народ вірить у свої сили, він довіряє своїй Комуністичній партії, що веде його до комунізму. І це породжує таку важливу рису нашого способу життя, як соціальний оптимізм радянських людей, їхня впевненість у своєму майбутньому.

ПЕРЕЛІЧЕНІ риси соціалістичного способу життя далеко не вичерпують усіх його різноманітних соціалістичних способів життя, глибокої прогресивності. Такий спосіб життя відкриває широкий простір для героїчних звершень радянських людей, їхніх гуманних вчинків. Він постійно розвивається, збагачується новими рисами, формує нові традиції соціалістичної життєвості, які передаються з покоління в покоління. Це — важливий результат цілеспрямованої творчості всього радянського народу, керованого Комуністичною партією.

Н. ЯМКО,
кандидат філософських наук, старший викладач кафедри філософії і наукового комунізму Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

Закінчення. Початок у газеті за 7, 19 серпня.

ДО ПОБАЧЕННЯ, КАНІКУЛИ!

Твій
комсомольський
характер

ТРИ ВИСНОВКИ ПІСЛЯ СІМНАДЦЯТИ

ЯКИХ ДІЙШЛА МОЛОДА ЛЮДИНА,
ПОБУВШИ РІК ВАТАЖКОМ
370 КОМСОМОЛЬЦІВ

Комсорг прочитала свій звіт: правильні, заокруглені фрази розтанули, не лишивши сліду. Присутніх цікавило, здається, одне: чи скоро все скінчиться? Час би й додому. А на збори було винесено питання: твій комсомольський характер. І Наталя попросила слова.

— От ми сьогодні багато чули про виконані доручення, про успіхи. А згадайте, як працювали на суботнику? Скільки разів і до кого я підходила? Тільки як не було. Розмова дев'ятикласників — цього разу відверта — тривала години три. Класний керівник, лишившись потім удвох з Наталею, все дивувалася: не пізнати її учнів. Звідки цей жар непримирності, незадоволення?

З тих пір дев'ятикласники змінилися. Напевно постукала сюди Дружба, й широко відчинили двері. А з ними відкрився для Наталі Журби ще один маленький секрет у роботі комсомольського секретаря.

Іноки досить підказати, іншим разом підбадьорити двома-трьома словами. Вона це знає по собі. І їй, комсомольському ватажкові, потрібні поради, увага з боку керівництва школи, колеги-учителів. А так було не завжди. Особливо у перші дні, коли нова робота (хоча була активісткою і в школі, і в інституті, але тут — зовсім інше) видавалася чимсь неосвяченим і трохи невизначеним. Потрібні були час, практика, щоб зрозуміти її чітку структуру, побачити неначе асереди.

Потроху знайомилася з комсомольцями п'ятої Кіровоградської. Раділа найменшій дрібниці, яку осягала. (А втім, частенько ми називаємо дрібницями речі, які значать куди більше. Пізніше не раз мислено повернувшись до них і будемо вдячні за те, що вони не минули нас, зробили мудрішими).

Що було тоді? Ну, зібрав один з десятих класів на 50 кілограмів металоліду більше від іншого. Але почався дощ. Десятий «Б» — одностайно — не захотів відставати. В школі їх чекали вже з тривогою: негода не вихала. Потім почули переможні вигук. Наталя дивилася на змочених, щасливих хлопців і дівчат і на інших, похмуріших, які так і не наважились вийти із заткнутого класу. Що їх різнило? Чому одні не змирилися з нещастям, а іншим не вистачило чогось — може, настрою, дерзання? І вирішила: треба завжди лишати перед юними висоту, на яку б хотілося зійти. Людина не повинна думати, що їй удалося все. Хлопина, коли вона каже про це аглоз чи просто подумає, буде її першою серйозною поразкою.

УЧОРА В КІРОВОГРАДІ ЗАКІНЧИВСЯ МІСЬКИЙ СЕМІНАР СЕКРЕТАРІВ ШКІЛЬНИХ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ. ПРО ОДНОГО З ЙОГО УЧАСНИКІВ МІН РОЗПОВІЛИ В ЦЬОМУ НОМЕРІ. АЛЕ ТЕМУ НЕ ВИЧЕРПАНО. ТВІЙ КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ХАРАКТЕР, ТВІЙ КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ІДЕАЛ — ПРО ЦЕ МІН ХОТІЛИ Б ПОГОВОРТИ І В НАСТУПНИХ ВІПУСКАХ ГАЗЕТИ. НАПИШИ ПРО ЦЕ ДО РЕДАКЦІЇ, ДРУЖЕ. СТОРІНКИ «ВІТРИЛ» ВІДКРИТІ ДЛЯ ОБМІНУ ДУМКАМИ.

Наталя Журба працює в школі, де тільки комсомольців 370. Секретар комсомольського комітету — її пост. Що знає вона про своїх школярів?

Їхня гордість — табір праці і відпочинку «Старт». Потрапити туди може не кожний. Треба одержати рекомендацію штабу, створеного в кінці кожного навчального року. Це — табір старшокласників. Працює він у Знаменському районі, в колгоспі «Україна». Минулого року, коли країна відзначала тридцять переможну весну, стартові допмагали сім'ям полеглих воїнів. Ремонтували будинки, прикрашали подвір'я. Господарі не дякували за допомогу. Вони трудилися поруч. Радість і скорбота переплелися. Прийшло в село «свято зі сльозами на очах».

На перервах, після занять збираються ті комсомольці разом — поговорити, посперечатися. Хочеться більше знати про себе, про світ, у якому живуть. А де шукати людей, котрі б зуміли і захопили їх у цьому допомогти? Якими їм бути? Тепер важко пригадати, про що говорили у дитинстві з Наталіним класом вожатий. (Одне тільки пам'ятається: про Че Гевару — мужнього кубинського революціонера). Весь секрет у тому, як він це робив. Розпавлявся крила неспіваних мрій, розширився горизонт. Яким же сильним моральним зарядом володів вожатий, коли досі не забулися його уроки!

Хочеться, щоб прийшли такі вожаті і до її — вже її — вихованців. Були одні з «Червоної зірки». Подивилися, похвалили. Обіцяли не забувати. Проте більше їх не бачили. А школа чекає їх. Не гостей — господарів.

І комсомольці. Про одних знаєш багато. Відмінник, очолював футбольну секцію для малят, активний учасник засідань клубу інтернаціональної дружби, в комітеті комсомолу від навчального сектор. Це — Толя Гавриленко, випускник. Саша Гаращенко. У класі поважались його, прислухались до його думки (чого не скажеш про деяких комсоргів). А з окремими, навіть не познайомились як слід. Нікими причинами тут не виправдаєшся. Не можна, щоб людина залягалась «білою плямкою». Роботу добре було б починати з відкриттів, щоб одну за одною стерти всі такі «плями».

Далеко, за багатьма буденними й небуденними справами, лишилася той листопадовий день, коли їй, Наталі Журбі, в Ленінському райкомі комсомолу порадили «тримати під контролем зростання, навчання, обмін». А їй хотілося знати, з чого починати, як працювати. Самостійно шукала відповіді щодня. І, здається, знайшла.

Вкладати душу в те, що ти пропонуєш комсомольцям — хай то буде суботник, похід чи просто вечір відпочинку. Інакше з ними не можна. Бути життєрадісним: усмішка об'єднує людей. І добрим. Щоб завжди зрозуміти товариша.

Т. ЛЮДНА,

спецкор «Молодого комунара».

РІВНЯННЯ — НА КОМУНІСТІВ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

сприйняли і, навіть, розширили. Сьогодні нагірненські школярі виконують уже завдання Київського філіалу Центрального музею В. І. Леніна, а недавно взяли участь в створенні літопис усього району.

ЮНІ
ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

У день відкриття XXV з'їзду КПРС у Підвисоцьку середню школу Новоархангельського району надійшло 12 привітань від керівників зарубіжних компартій. Дітям писали люди, які ведуть за собою мільйони комуністів планети, які в складних умовах (нерідко в підпіллі) борються за горюче комуністичних ідеалів. Найбільше раділи листам члени клубу інтернаціональної дружби.

Цікаві, теплі розповіді про піонерські справи допомогли їм знайти нових друзів. Майже щодня приходили у Підвисоцьке конерти із союзних республік, соціалістичних і капіталістичних країн.

ВІРНІ ПАМ'ЯТІ

Відкривається в селі Красногірці музей. Піднімається дерева в парку імені «Спартак» (тут у день Всесоюзного комуністичного суботника працювали делегати від піонерських дружин Голованівського району). Вирушить у нове плавання один з учбових кораблів Світловодської дитячої флотилії «Герої «Спартак». Жива пам'ять...

«Бути гідними пам'яті комсомольців — спартаківців!» — цей девіз підхопили всі піонери області.

МИ СИЛЬНІ ПРАЦЕЮ

5093 тонни металоліду, 480 тонн макулатури — ось піонерський внесок у завершальний рік дев'ятої п'ятиріччя! По-ударному попрацювала дружина імені Ю. Глібка Кіровоградської середньої школи № 13. З 1 січня по день відкриття форуму комуністів вони зібрали 27 тонн брухту замість 25 намічених.

А сільські школярі допомагали колгоспам і радгоспам заготовляти зелені корми. Особливу подяку заслужили піонери

Світловодського, Новомиргородського й Новоархангельського районів.
«ЗІРОЧКА»

Не забували ви і про молодших друзів — жовтенят. У кожній жовтеньській групі працюють загонні вожаті. Вони допомагають їм подорожувати в країну Піонерію, разом готують свято червоної зірочки, виготовляють іграшки.

Незабаром шкільний дзвінок покличе тебе до школи. І хотілося б побачити, щоб сів ти за парту як застрашній господар своєї землі. Кіровоградщини, омітої світлим водом Дніпра, сповненої прекрасних степових світанків. Кіровоградщини легендарних хліборобів Гіталова. Кіровоградщини, чий герої стояли на смерті у роки війни, захищаючи честь і незалежність Країни Рад. Кіровоградщини митців, чие слово, музика, спів чаруватимуть не одне покоління людей...

Рівняйся на них, готуйся прийняти з натруджених рук батьків естафету завітального дня. До боротьби за справу Комуністичної партії будь наготові!

К. ЧИНАБЕКОВА,
відповідальний секретар обласної ради Всесоюзної піонерської організації ім. В. І. Леніна.

СПОГАДИ ПРО „ОРЛЯТКО“

Просурмили востаннє піонерські горни. Відшумів карнавал квітів, відпалало піонерське вогнище. Вихованцям Бобринського міського піонерського табору «Орлятко» скоро в школу. Там вони знову зустрінуться і поговорять про все, про все. А пам'ятаєш?.. От здорово було!.. — не раз іще лунатиме в шкільних коридорах.

Вони читатимуть у книзі про хліб і згадуватимуть звивисту стежину понад морем золотавих ланів. А на уроці малювання комусь з них раптом захочеться побачити перед собою не аркуш білого паперу, а жовтий пісок, якому можна довірити всі свої художні фантазії. Скаже їм учителька, що наша країна схожа на величезний будівельний майданчик, а вони ж були на екскурсії, бачили всі новобудови міста!

Цікаво і весело відпочивати допомагали піонерам вихователі А. М. Уралова, Л. А. Рябенко, В. О. Качан, Л. Л. Волошина, старша піонервожата З. О. Медведєва.

К. ОКУНЬКОВА,
директор Будинку піонерів.

Скоро в школу.

Фото Р. ГРАНОВСЬКОГО.

ДО КЛУБУ ПО ЦІКАВИНКУ

— Що появилось раніше — яйце чи курка?..

Де можуть поставити веселі і водночас хитруваті запитання? Так, ви вгадали. Звичайно ж, на змаганнях КВБ. І коли я зайшла до клубу ЖЕКУ № 3, тут повним ходом ішла підготовка до змагань, мірилом яких будуть кмітливість, винахідливість, веселість. Вікторія Тріхтер, Ігор Новиков, Лариса Грек, Віталій Поверенов та їхні друзі готували домашнє завдання як команда — учасниця змагань між дитячими кімнатами ЖЕКів міста Кіровограда.

Клуб, про який іде мова, не дарма зветься підлітковим. Він не тільки призначений для дітей, а й оформлений їхніми руками.

І життя в клубі таке ж, як і оформлення, — яскраве, веселе. Країна, по якій вони подорожують, — цікава країна таємниць, загадок, відкриттів. Людина, котра веде її маршрутами, — вихователька Валентина Захарченко. Разом з інструктором по спорту Р. І. Овчаренко вона веде роботу різних гуртків, улаштовує різноманітні свята, екскурсії, змагання, керує вокально-інструментальним ансамблем «Юність». З нею діти побували в картинній галереї, готувалися до футбольних поєдинків.

О. БОНДАРЕНКО.

ЛІТО ГОТУЄ ПОДАРУНКИ

ІХ ВРУЧАТЬ ПЕРШОГО ВЕРЕСНЯ ЮНИМ ПОМІЧНИКАМ ХЛІБОРОБІВ

У Валі Сосновської п'ятірки не тільки в школі. Вже друге літо працює вона в тракторній бригаді. Випаде можливість — сідає за кермо машини, оре, культивує. І за роботу — здебільшого найвищий бал. Хоча судді суворі — сам батько Микола Наумович, тракторист колгоспу імені Карла Маркса, його товариш-механізатори.

Та й учні уважно приглядаються до свого шкільного комсомольського секретаря — восьмикласника Олександра Андрійшевича. Віктор Прокутко, Володимир Соменко, бригадир учнівської виробничої бригади дев'ятикласниця Ірина Верещак та багато інших. Як і Валя, вони прийшли влітку допомагати батькам у збиранні врожаю. І, як і Валя, вже засвоїли багато чого з хліборобських премудрощів.

Незабаром перший дзвінок. Як завжди, в Аджамській середній школі цього дня пролунає «спасибі» колгоспників. І в натруджені руки юних помічників ляжуть цінні подарунки.

Т. СИДОРЕНКО.

с. Аджамка
Кіровоградського району.

СИЛА ЗВИЧКИ

ЯК В АНГЛІЇ

ПРИЖИВАЄТЬСЯ

МЕТРИЧНА СИСТЕМА

Ось уже десять років англійські власті докладають величезних зусиль для впровадження в країні метричної системи мір і ваг. Багато англієцьким ця система явно не до душі, і вони уперто не бажають перекладатися з ярдів і фунтів на метри і кілограми. Чим активніше метрична система впроваджується в повсякденне життя, тим більший опір вона викликає.

У році головних її противників виступили роздрібні торговці. Минулого року торгівлю килимами було переведено на метричну систему. Наслідки цього виявилися катастрофічними. Заявив Д. Беррес, директор однієї з провідних килимових фірм Англії «Девенхемс». — Продаж екоротився більш як на третину, покупці подумали, що ціни підвищилися на двадцять процентів. У нас запанував хаос і плутанина. Люди все ще мислять футами і дюймами».

Парадоксальне становище склалося і в торгівлі лісоматеріалами. Щоб уникнути плутанини, торговці взяли за основу міри 300 міліметрів, що відповідає 12 дюймам, і назвали цю величину «метричним футом». Однак покупці настільки не звикли до метричної системи, що досі уперто платять міліметрами і сантиметрами. Іноді купують меншу кількість лісоматеріалу, ніж їм потрібно.

Відчайдушний опір запровадженню метричної системи ваги чинять торговці м'ясом. Вони бояться, що покупці безнадійно заплутануться в нових мірах і не приведе до спадку в торгівлі. Консорціум роздрібних торговців, які представляють 85 процентів усіх торговців у роздріб, звернувся до уряду з проханням відкласти на якомога триваліший строк запровадження метричної системи в торгівлі продуктами харчування та овочами.

Не менш енергійний опір запровадженню метричної системи мір і ваг чинять і споживачі. Вони підозрюють, що роздрібні торговці можуть скористатися переходом на метричну систему для того, щоб тишком-нишком роздути ціни.

Під подвійним тиском з боку як торговців, так і споживачів уряд був змушений відкласти дебати в парламенті з приводу законопроекту про запровадження в країні метричної системи.

Життя, проте, настійно вимагає від англієцьких якнайшвидшого переходу на нову систему мір. Фірми, що мають підприємства в Європі, наприклад, зобов'язані перейти на метричну систему до січня 1979 року, інакше доступ в інші країни Європейського ринку для них буде закритий.

Незважаючи на сильний опір, метрична система все ж завойовує в Англії позицію за позицією. Вже підрок, як переведено на метричну систему пошту та службу. На цю систему перейшла рибна промисловість. Усі бензо-заправні станції відпускають бензин у літрах. Вагу немовлят у родильних будинках вимірюють у кілограмах.

Переведення на метричну систему та її пропаганда коштують країні чималих затрат. Тільки зміна дорожніх знаків, на яких відстань доведеться позначати в кілометрах, коштуватиме казні кілька мільйонів фунтів. Вартість кампанії по пропаганді метричної системи теж визнається сумою в кілька мільйонів фунтів. Без опору прийняли метричну систему тільки маленькі англієцькі діти легко розбираються в усіх її перемудрачах.

А. ЛУБО.
(ТАРС).

Боротьба трудящих в країнах капіталу

Робочих місць для мільйонів американських безробітних, заробітної плати, яка забезпечувала б прожитковий мінімум, права на освіту без расової дискримінації зажадали тисячі трудящих, які вийшли на вулиці Вашингтона на знак протесту проти зростаючого безробіття, зниження життєвого рівня, расизму.

Фото ЦБ — АПН.

СТВОРИ НАВКОЛО ОАЗИС

РАДІСТЬ ПОЧИНАЄТЬСЯ З ВУЛИЦЬ

Над Кіровоградом сизий рапок. Ще блищить роса на газонах. Винювають з автопарку автобуси. Відзвонюють підборами по тротуару, це просто йдеш — твоїш ходу на вмятій вулиці. Несеш її чистоту до токарного верстата, креслярської дошки, письмового стола. І протягом дня відгукнеться вона в тобі чистотою і злестом помислу.

А ввечері, йдучи цією ж самою вулицею, з прикритістю помічаєш на тротуарах огрізки яблук, обгортки від морозива, тротуарні галюзи, недопалки...

Чи завжди ми, мешканці міста і його господарі, дбаємо про чистоту, благоустрій наших вулиць? Це питання, порушене в листах читачів «Молодого комунара», не може не хвилювати. Кожен розуміє, що чисто, зрештою, не там, де прибирають, а там, де не засмічують. Краса і чистота вулиць — показник культури тих, хто мешкає на ній, правде?

Ось на вулиці Карла Маркса між Комуністичним проспектом і вулицею Єгорова вздовж усього кварталу тягнеться зелений газон. Бути б йому суцільним килимом, якби не стежки, протоптані вздовж і впоперек.

А на вулиці Київській, поруч поліклініки заводу «Червоної зірки», гарні різьблені ворота хтось забив нахрест двома брудними дошками. Здавалося б, дрібниця. Та отакі дрібниці неують обличчя нашого міста.

Недавно в скверку біля картинної галереї появилася металева бочка з ливом. Поруч неї просто неба смажить шашлики. «Точка» ця завоювала таку популярність, що коли порожня бочка, то люди привозять пляшкове пиво. Жодного століка, стільця. Люди смочуть напій просто з ливом, жують м'ясо на очах перехожих. Усе це брудні напії, корки, кашки. Іноді з ливом плідко весело компанії чуються слова, від яких у жінок, підлітків, котрі чекають автобуса, вуха в'януть.

А чому б у Кіровограді за прикладом інших міст не ставили бочки з пивом за високими парканами, в легких павільйонах? І любителям випити куваль прохолодного напою не почувався б себе ніяково, і перехожим було б куди прихилитися.

Песують, на мою думку, обличчя міста й «безземельні» будови. Скажімо, на розі вулиці Орджонікідзе та Училищного провулку муляє очі загадковий будівельний об'єкт із незакінченим нудним циклом. І, певно, мало хто з кіровоградців знає, що там зводять. Думаю, на всіх будівельних об'єктах міста слід робити написи, які б розповідали про майбутній вигляд будови, про строки виконання робіт і т. д. В Олександрії, наприклад, якось приємніше йти повз отакі огорожені парканами будинки, нустирища, бо занеми на парканах говорять і про роботу будівельників, і про їхні зобов'язання.

Кіровоград з кожним днем молодіє, стає красивим. Виростають нові сучасні будинки в районі вулиці Волкова, Комуністичного проспекту. Та залишаються в центрі житлові квартали старого міста. Їм, ним кварталам, потрібна наша повсякденна турбота. І ремонт, і постійний догляд за спорудами, які є пам'ятками культури.

У центрі міста чимало окремих будівель, двориків, які зберегли типові риси міста минулого століття. Це будинки по вулицях Театральній, 6, Декабристів, 2 тощо. А вулиця Леніна — скарбниця будівель, що мають найцінніші архітектурні особливості. Що ми знаємо про ці будинки? Про те, щоб ми знали все про них, мало старатися організації Товариства охорони пам'яток історії та культури. Бюро подорожей та екскурсій.

Бути Кіровоградом красивим, затишним, зразковим містом, якщо кожен із нас своєю працею добуватиметься цього.

С. БОНФЕЛЬД,

учитель вечірньої середньої школи № 6.

м. Кіровоград,

ЧЕМПІОНАТ УРСР

„Шахтар“ — „Радист“ — 5:2

Після трижневої перерви, викликані розіграшем Кубка республіки, в четвертій зоні почалися ігри другого кола чемпіонату України з футболу серед команд колективів фізкультури.

На олександрійському стадіоні «Шахтар» господарі майданчика приймали спортсменів «Радиста» Кіровоградського заводу радіовиробів. У першому колі поєдинок цих клубів приніс перемогу заводським футболістам — 2:0. Перед звітним матчем турнірне становище було таким: кіровоградці мали тринадцять очок і займали п'яту сходинку, а гірники з дев'ятьма очками — сьому.

Поєдинок почався атаками гірників. У першому таймі їм удалося забити гол. З рахунком 1:0 на користь місцевих спортсменів команди пішли на відпочинок. У другій половині гірники олександрійці мали територіальну перевагу. Вони чотири рази досягли мети. Кіровоградці відповіли двома голами. З результатом 5:2 переміг «Шахтар».

Наступний тур відбудеться в суботу 28 серпня. В цей день наші земляки проведуть ігри вдома: «Шахтар» — з миколаївським «Океаном», а «Радиста» — з «Енергією» з Нової Каховки.

В. ШАБАЛІН.

Роздуми зацікавленої особи про розвиток спортивно-масової роботи на вузловій станції

Декому це може здатися не досить вдалим жартом. Бо вже давненько на нашому стадіоні не проводились футбольні матчі.

Одні гадають, що це результат пасивності молодих, інші вбачають зло в недоглянутому полі. Так чи інакше, а футбол у Помічній з найпопулярнішого виду спорту став забутий.

Але все це було так давно.

Сьогодні футболне поле забуте, занедбане. Будівельна організація провела через нього свою теплову трасу, немов ставлячи крапку на всій спортивній роботі в Помічній.

Правда, молоді робітники локомотивного депо А. Поета і В. Короткий кілька років самотужки проводили заняття з хлопцями міста, готуючи команду до змагань за приз «Шкіряний м'яч». Та підтримки вони, по суті, не дістали. А вузловий комітет комсомолу навіть гадки про це не мав. До речі, як член вузлового комітету комсомолу, я не пам'ятаю, щоб за останні роки питання спорту ставало у нас на обговорення...

Та ось нинішнього року напередодні свята фізкультурників на стадіоні «Локомотив» зібрався... спортсмени міста.

Розповідає голова вузлової ради «Локомотива» А. Холявчицька:

— Хотілося, щоб змагання були якомога масовішими. Та було лише чотири команди. Добре й це. Бо ж відомо, що навіть у першості району від нашого міста не виступає жодна команда. В чому причина? Мабуть, у нашій неорганізованості. Це й не секрет, що команди — футбольні чи волейбольні — збираються від змагань до змагань. Ні про які тренування мови не йде. Мабуть, не належне місце на виробничих підприємствах займає спорт. Не раз

допомогли розмовляти з керівниками підприємств, секретарями парторганізацій. Завжди чув: «А що можна зробити? Місце є, стоять перекладати і тому подібне. Хай ідуть і тренуються. Не вистає ж їх за руку». Ще на озброєнні такий «спосіб» підвищення спортивної майстерності. Кличе до себе голова місцевому когось із працюючих хлопців-спортсменів: «Таке діло, Миколо, треба виступити на вузлових змаганнях. Ось види спорту, ось яка повинна бути кількість спортсменів. А ось гроші. Шукай хлопців — і вперед».

А от що думають про спорт самі спортсмени. Електромонтер Помічнійської дільниці енергопостачання комсомолець О. Мартиненко:

— Спортові можна віддавати багато часу. І вільний час у мене є. Раніше тренувався в А. Поети. Нині ж він проводить заняття з дітьми, а нам зостається лише нечасті змагання.

Помічник машиніста електровоза В. Короткий:

— Узимку певна кількість молоді ходить у спортивний зал школи № 1. Але це мізерна кількість. Багатьом там просто не поміститься. Часом буває за двадцять чоловік, і тоді одні грають, а інші лише дивляться. Колиш стояло питання про будівництво в Помічній спортивного залу, йшла мова навіть про проект. Тепер усі мовчать. Улітку ж молоді і має можливість зайнятися спортом і разом з тим не має. Чому? Мати просте місце для занять — цього ще мало. В Помічній нема жодного тренера.

У Помічній — футбол...

Виходить, можна?

Г. ГУСЕЯНОВ,

член вузлового комітету комсомолу.

м. Помічній

Добровеличківського району.

СТАДІОН СВОЇМИ РУКАМИ

Партійна, профспілкорова та комсомольська організації колгоспу імені Леніна Саїловського району приділяють належну увагу розвитку фізичної культури і спорту.

Свідченням цього є нещодавно збудований новий стадіон.

Заздалегідь виділили площу під новобудову, і закипіла робота.

Транктористи Володимир Комишан, Іван Дряпіко, Микола Громов розрізняли територію майбутньо-

го спортмайданчика, а палі футбольні ігри. Сільські спортсмени приймали гостей з Подорожнього, Озер, Павлівки. Багато глядачів збирають поєдинки з волейболу (адже поруч футбольного поля виріс і волейбольний майданчик).

На влаштуванні сільського стадіону добре попрацювали комсомольці Леонід Громов, Віктор Бахмуцький, Сергій Прокопенко та багато інших.

Уроцисто пройшло відкриття нової спортивної споруди.

Нині на стадіоні в роз-

палі футбольні ігри. Сільські спортсмени приймали гостей з Подорожнього, Озер, Павлівки. Багато глядачів збирають поєдинки з волейболу (адже поруч футбольного поля виріс і волейбольний майданчик).

Л. МАКСЮТА,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу лістів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патриотичного виховання та спорту—2-46-87.

БК 12985.

Тираж 59 700.

Зам. № 350.

Індекс 61197.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкому
ЛКСМУ. г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.